

ОТКРОВЕНИЕ 10

ТРЯБВА ОЩЕ ДА ГОВОРИШ

Прочит: Откровение 10; Езекиил 2:1-3,11

Ние често пренебрегваме 10 глава на Откровение. Струва ни, че в нея няма нещо чак толкова важно. Всъщност обаче нейното послание е много важно. 10 глава бележи центъра на книгата, след което действието започва да се развива по-съвсем различен начин.

Книгата Откровение започва с описание на един ангел, който е изпратен от Христос, за да разкрие на апостол Йоан това, което предстои да се случи.

1:1 Откровението от Исус Христос, което Му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което има да стане скоро; а Христос прати и го яви чрез ангела Си на своя слуга Йоан.

Сега в 10 глава ние виждаме отново да се появява ангел, който също така предава послание.

10:1 И видях друг силен ангел, който слизаше от небето, облечен в облак; над главата му имаше дъга, лицето му беше като слънцето и краката му - като огнени стълбове.

Забелязвате ли приликата? Сцената като че ли се повтаря. Сякаш Бог се опитва да привлече вниманието ни и да ни каже: Внимавайте, това, което ще кажа отгук нататък е много важно. 10 глава е един повратен момент в книгата. Ето защо ние трябва да внимаваме на текста и да се опитаме да разберем какво ни казва той.

Ангелът, който слиза от небето е описан като *облечен с облак* и с *дъга над главата му*. Облака напомня за облачния стълб, който придружава Израел в пустинята, а дъгата вече я видяхме в 4 глава в небето над престола на Бога - символ на завета, който Той е сключил с хората. Освен това ангела много прилича на образа от видението на Данаил в

Дан. 10:5-6 като повдигнах очите си, видях един човек, облечен в ленени дрехи, чийто кръст беше опасан с чисто уфазко злато. Тялото му беше като хрисолит, лицето му - като изгледа на светкавица, очите му - като огнени светила, мишиците и краката му бяха наглед като лъскава мед и гласът на думите му - като глас на многоброен народ.

В Данаил 10 глава този ангел разкрива на пророка какво има да стане, но само отчасти и неясно. Сега същия ангел се появява втори път и като че ли иска да каже: Сега вече ще говоря ясно и ще ви дам пълно откровение на това, което е било само загатнато на пророка.

Ст.2 Той държеше в ръката си разгъната книжка (или свитък). Тази книга също ни е позната. Ние вече я видяхме в Откровение 5 където я държеше Бог Отец, Който я даде на Агнето. Тя съдържа Божия план за

изкуплението на цялото творение. Разликата обаче е, че докато в 5 глава свитъка е запечатан със 7 печата сега той е разгънат т.е. вече може да се чете – съдържанието му е направено известно. Христос е направил възможно отварянето т.е. изпълнението, сбъдването на написаното в книгата (което се показва чрез отварянето на печатите) и сега вече книгата може да бъде прочетена.

10:2 *и като стъпи с десния си крак в морето, а с левия - на земята.* Това означава, че посланието на ангела касае цялата земя и всеки в нея. Няма нищо и никой, за когото то да не се отнася.

10:3 *извика с висок глас, както реве лъв.* Това е друг начин да кажем, че неговият глас е бил много силен. Но тук има и едно скрито внушение, което само хората познаващи добре Стария Завет ще открият.

Амос 3:8 *Лъвът изрева; кой няма да се уплаши? Господ Йехова изговори; кой няма да пророкува?* Йоан прави тази връзка много съзнателно. Контекста на Амос, в който се появява този подобен текст, е свързан с нуждата от покаяние на хората. Може би посланието на този ангел ще бъде подобно.

Вижте как само с няколко стиха още в началото на главата Йоан създава едно много силно внушение: Имаме ангел, който носи послание от Бога. Дъгата и свитъка показват, че то е свързано със завета. Той стъпва на морето и на земята, за да покаже, че това послание касае целия свят. Неговия глас подобен на лъвски рев призовава към покаяние и обръщане към Бога. И точно това е важната тема, която Йоан или по-точно, която Бог иска да ни каже.

2:3-4 *и когато извика, седемте гръма издадоха своите гласове. И след като седемте гръма издадоха своите гласове, аз се готвех да запиша, но чух глас от небето, който каза: Запечатай това, което изговориха седемте гръма, и не го пиши.*

Това е едно от трудните за разбиране места в главата. Аз не съм сигурен точно какво означават то. Ясно, че тези гръмове всъщност казват нещо. В Псалм 29:3-9 Божия глас е сравнен точно със седмикратен гръм, който разтърсва земята:

Гласът Господен е над водите. Господ на славата гърми.

Господ гърми над големите води.

Гласът Господен е силен.

Гласът Господен е величествен.

Гласът Господен троши кедри.

Да, Господ троши ливанските кедри и ги прави да скачат като юнец.

Ливан и Сирнон като див вол в младостта си.

Гласът Господен разцепва огнените пламъци.

Гласът Господен разтърсва пустинята.

Господ разтърсва пустинята Кадис.

Гласът Господен прави да раждат кошутите и оголва лесовете.

А в храма Му всеки възгласява Слава.

Оттук нататък обаче ние всъщност не знаем какво е казал този глас, който прилича на седмokrатен гръм, защото на Йоан му е заповядано да запечата и да не пише това. Има неща които Бог ни открива и други, които запазва за Себе Си и които не е необходимо да знаем. И ние като християни не трябва да бъдем водени от нездраво любопитство желейки да надникнем в бъдещето и да гледаме това, което не трябва да виждаме.

Втор. 29:29 Скритото принадлежи на Господа нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на чедата ни до века, за да изпълняваме всичките думи на този закон.

Преди известно време познавах една група хора, които бяха решили, че Бог задължително трябва да им каже какво ги очаква в бъдещия им живот и реализация. Седмица след седмица те се събираха и се молеха за подобни откровения. Но Бог не може да бъде насилен да разкрие това, което желае да остане скрито. Ако има нещо, което Той желае да знаем можем да бъдем сигурни, че ще ни го каже. Но какво, колко и кога ще ни каже зависи изцяло от Него.

Обаче ако гръмовете са неясни то книгата Откровение не е запечатана като цяло:

Откр. 22:10 Не запечатвай думите на записаното в тази книга пророчество; защото времето за изпълнението му е близо.

10:5-7 Ангела когото видях да стои в морето и на земята, издигна десницата си към небето и се закле в Живеещия до вечни векове, Който е създал небето и каквото има в него, земята и каквото има по нея, и морето и каквото има в него, че няма да има вече бавене, но че в дните на гласа на седмия ангел, когато се приготви да затръби, тогава ще се изпълни тайната на Бога, както Той е блавестил на Своите слуги, пророците.

Вдигането на ръката е обичайна поза за заклеване в съдебно заседание – това още се практикува в много съдилища и днес. Този ангел е свидетел, който казва нещо под клетва и с това иска да покаже, че думите му са верни и със сигурност ще се изпълнят.

Той нарича това *тайна*, но това не означава, че не можем да знаем за какво говори. Ние не бихме могли да знаем ако Бог не ни го беше открил. Той обаче го е направил – още преди, на пророците, а сега още по-ясно на нас. За изпълнението на тази *тайна* се казва, че *няма да има вече бавене*. Нейното време е дошло и ангела се заклева, че тя ще се изпълни. И това ще стане *когато затръби седмия ангел*.

В библията има много случаи, при които свирят тръби.

В Стария Завет такива събития са:

1. Помазване на цар.
2. Падането на Ерихон.

3. Денят на изкуплението. Според библейския календар, “седмата тръба” тръби на първи Тишри, първия ден от седмия месец в литургичната година, и в първия месец от гражданската година: т. нар. *Рош Хашанах*, Денят на Тръбите.

В Новия завет тръбите се свързват с:

1. Връщането на Исус Христос (1 Солунци 4:16).
2. Възкресението на мъртвите (1 Кор. 15:52)

Дали ангела не говори за някое от тези неща? И ако е така за кое точно?

Всъщност той говори за всички тях, понеже те ще се случат едновременно. Когато Христос се върне мъртвите ще възкръснат. Но заедно с това Неговото завръщане ще означава окончателното изкупление на тези, които са Негови, поражение на всички, които са враждебни към Него (и в този смисъл едно ново, преобразно падане на езическия Ерихон) и ясното изявяване на Христос като цар на целия свят.

Йоан не ни оставя да гадаем какво точно ще се случи. Още в следващата 11 глава той описва тази седма тръба:

11:15-19 И когато затръби седмият ангел станха силни гласове на небесата, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на неговия Христос; и Той ще царува до вечни векове. И 24 старци седящи пред Бога на престолите паднаха на лицата си и се поклониха на Бога казвайки: Благодарим Ти Господи всемогъщи, който си и Който си бил загдето си взел голямата си сила и царуваши. Народите се рагневиха, но дойде Твоят гняв и времето да се съдят мъртвите и да дадеш наградата на слугите си пророците и на светиите и на ония, които се боят от Твоето име, малки и големи и да погубиш губителите на земята. И отвори се Божият храм, който е на небето и видя се в храма ковчега на Божият завет. И настанаха светкавици и гласове гръмове и тръс и силен глас.

Това с други думи е краят на историята. Ангелът ни казва чрез пророка, че няма да има вече бавене. Има едно определено време, през което всеки човек трябва да вземе някакво решение по отношение на Бога - решение, което Бог ще зачете и ще приеме. Това, което следва е спасение и съд.

И това е било огромно насърчение за преследваните християни, които са получили и чели писмото на Йоан.

Но 10 глава не завършва с това.

10:8-10 А гласът, който чух от небето, проговори пак към мен и ми каза: Иди, вземи разгънатата книга, която е в ръката на ангела, който стои на морето и на земята. И така, отидох при ангела и му казах да ми даде книгата. Той ми отвърна: Вземи и я изяж; и в корема ти ще бъде горчива, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И така, взех книгата от ръката на ангела и я изядох, и в устата ми беше сладка като мед; но като я изядох, в корема ми стана горчиво.

След като е предал на Йоан вестта за написаното в книгата, която носи сега ангела го кара във видение да изяде самата книга.

Тези от вас, които познават Стария Завет може би се сещат, че Бог вече е давал много подобно видение на пророк Езекиил:

Езекиил: 2:8-3:3 Сине човешки, отвори устата си и изяж това, което ти давам. И като погледнах, ето, ръка простряна към мене и в нея, свитък книга. И той го разви пред мене. Писаното беше отвътре и отвън, в което бяха написани плачове, ридания и горко. И рече ми: Сине човешки, изяж тоя свитък и иди говори на израелевия дом. И тъй, отоврих устата си той ме накара да ям свитъка. И рече ми: Сине човешки, нека смила коремът ти тоя свитък, който ти давам и нека се наситят червата ти с него. Тогава го изядох и беше в устата ми сладък като мед.

Езекиил е изпратен до народа на Израел след като те се разбунтували и престъпили Божиите заповеди. Изяждането на свитъка е символично действие, което цели да покаже, че пророка получава Божиите думи. Вкусът му е сладък и горчив защото посланието съдържа едновременно благословения и проклетия – благословения ако послушат и проклетия ако упорстват в своя бунт.

Това е значението при Езекиил. Но в Откровение Бог отива една крачка по-нататък. Свитъка, който трябва да изяде Йоан съдържа благата вест за спасение. Тя трябва да бъде изявена на хората. И сега тези хора не са само заветния народ на Бога, Израел, а целия свят.

Йоан също така казва, че свитъка, който е изял е бил сладък в устата му. И това е много естествено – Божието слово е сладко.

Ер. 15:16 Като намерих Твоите думи, ги изядох и Твоето слово ми беше радост и веселие на сърцето

Пс. 19:10 Божиите думи са по-сладки от мед и от какпките на медена пита.

Пс. 119:103 Колко са сладки на вкуса ми Твоите думи! Да! По-сладки от мед в устата ми.

Ние всички признаваме, че това е така - въпросът е четем ли го или само си говорим, че е сладко, но рядко вкусваме от тази сладост. Как можеш да твърдиш, че ти е сладко ако толкова рядко го четеш? Не е ли това една явна лъжа?

Преди години водех изучаване пред група вярващи. Преди да започнем размених няколко думи с мъж, когото не познавах и който гордо ми заяви, че е християнин вече повече от 20 годни. След малко започнах. Един от текстовете, който разглеждахме се намираше в посланието на Яков. Докато го четяхме погледът ми падна на 20 годишния християнин – той отчаяно прелистваше своя Нов Завет в напразен опит да намери книгата.....

Сещам се и за един друг, противоположен пример. Човек чувствал призвание да започне нова църква. С вяра, че всяка част от библията е Божие слово, което има какво да каже на хората той решил да говори

върху възможно най-скупната книга. Избрал Левит. Левит не е книга, която бихме проповядвали ако започваме нова църква и очакваме невярващи хора. Но днес неговата църква е една от най-бързо растящите с повече от 10 000 члена.... Божието слово наистина е сладко като мед стига да си направим труда да го вкусим (и проповедника да го „сготви“ както трябва).

Обаче Йоан продължава и казва *в устата ми беше сладък като мед, но в корема ми се вгорчи*. Какво пък може да означава това? Хем сладко хем сега изведнъж става горчиво. Така е защото вестта на свитъка не съдържа само благовестие, но и предупреждение за съд за всеки, който откаже да го приеме. В предишната глава ние видяхме, че избора на по-голямата част от хората е да обърнат гръб на призива на Бога за покаяние.

10:11 *Тогавата ми бе казано: Трябва пак да пророкуваш за много народи и племена, езици и царе.*

Това е последния стих от тази глава и в същото време е нейната най-висока точка и нейното послание. Ти трябва да говориш. Това послание, което си приел, образно казано, трябва да го вършен обратно. Бог иска това. И аз съм сигурен, че Бог иска Неговата църква да расте и да достига до *народи, племена, езици и царе*. Вижте как Исус описва Божието царство в евангелието на Лука: *Божие царство, казва той, прилича на жена, която смеси квас с 3 мери брашно докато втаса всичкото*. С други думи Църквата е квасът в света – една малка съставка, която има свойството да преобразува много по-голямо количество чуждо вещество. И тя не само има свойството – тя е била поставена изменно за това. И тя наистина го прави. Църквата расте. Последно време аз чета за това което Бог прави по света и съм удивен от нещата, които научавам.

Наскоро превеждах една статия за *Нагаленд* – най-северния щат на Индия. До преди 100 г. той е бил разделен на враждуващи помежду си племена, които колекционирали главите на убитите си врагове. Районът се смятал за изключително опасен и много малко външни хора се осмелявали да навлязат в него. През 1872 г. едно семейство мисионери започва работа сред местните племена и успява да оцелее в продължение на 21 години. Те оставят след себе си малка църква, която расте много бавно и трудно. И след това през средата на 20 век стават 3 големи съживления – последното в резултат от една евангелизация на Били Греъм. Днес над 60% от цялото население на щата са баптисти. И по време на тези съживления в църквите се ражда едно видение – да изпратят 10 000 мисионери по света като започнат от съседните индийски щати. Днес тези хора са започнали да осъществяват това видение – в няколко съседни щата църквата расте благодарение на тяхната помощ. Но те също така изпращат мисионери и в съседни страни, които са враждебни към християнството – страни като Бангладеш, Мианмар, Бутан, Непал и западен Китай. Сигурно повечето от

тези страни не сме ги чували и ако ни накарат да ги намерим на картата няма да знаем къде да ги търсим, но там Бог работи мощно.

Но колкото и впечатляващо да ни звучи това то бледнее в сравнение с нещата, които Бог прави в и чрез църквата на други места.

Китай е една от последните останали комунистически страни. Тя също така е сред 10-те страни в света, в които човешките права се нарушават най-драстично. Да бъдеш християнин в Китай е незаконно. За такива страни ние казваме, че са разделени с желязна (или в случая от бамбукова) завеса от останалия свят. Но зад тази завеса нещо става с китайската църква. Ние не знаем какво точно, но нещо се случва. През 70-те години Китай преживява т. нар. “културна революция,” която е силно репресирана от правителството. Над 7 милиона умират от репресии, насилие и глад. Нейната кулминация са събитията на площад Тяньмън, когато много от протестиращи хора са убити от армията. И тогава нещо се случва. Китайците губят ценностите си, губят вярата си в мъдростта на хората, които ги управляват. Хората започват масово да си задават въпроси за смисъла на живота и да търсят нещо ново. И това ново нещо те намират в Бога в една страна, която е официално обявена за атеистична. В края на 70-те години в Китай има около 3 милиона християни. Днес никой не знае колко са те, но цифрата е някъде между 54 и 130 милиона.

Едно китайско семейство описва своето обръщение така: Една наша приятелка дойде да ни посети. Тя ни гостува за 24 часа и през 20 от тях проповядва благовестието. Ние го приехме и понеже нямаше църква, в която можем да ходим тя ни насърчи да започнем група за изучаване на библията. След 4 месеца имахме повече от 100 посетители и беше време да започнем църква. Може да ви изглежда невероятно обаче това се случва масово в Китай.

През 1907 в Южна Корея започва съживление. Църквата започва да расте с такива темпове, че днес повече от 40 % от нацията е християнска. Нещо повече, Корея изпраща повече мисионери от всяка друга страна в света. През 1980 г. по света е имало само 39 такива. Днес цифрата е нарастнала на 13 000 като проекта е до 2030 те да станат 100 000.

Български свещеник познавал корейския консул, който също е християнин. Когато говорили един ден консултът шеговито попитал: „Не искате ли да ви пратим един наш мисионер.” „Ами пращайте”, отговори също така шеговито свещеникът, след което забравил за случая. След няколко месеца звънна телефонът му. Обаждали се от посолството: „Елате да си приберете мисионера.”

Това се случва в наше време. Църват расте. И тя изпълнява поръчението за което прочетохме в 10 глава на Откровение – *Ти трябва да говориш на още много народи, племена езици и царе.*

Но ако на някои места църквата расте на други места не е така. В Англия само 5% от младите хора посещават църква. В Америка 80% от църквите

не растат или намаляват. Само тази година там ще бъдат затворени над 4000 църкви понеже те не се справят добре.

Когато живеех в САЩ близо до квартирата ми имаше красива църква. Понеже търсех църква, която да посещавам аз отидох, за да видя какво представлява. Малко преди входа ме посрещна голяма табела: Посетители над 60 г. са добре дошли...

Но аз мисля, че основният въпрос, който трябва да си зададем е Какво става в нашите църкви? Понеже църквите в България не растат. Евангелските вярващи в България са не повече от 1% от населението. Организираните евангелски християни в България са някъде около 100 000 – една нищожно малка цифра след 300 години работа. Още по-обезпокояващо е, че всички основни деноминации в страната са в криза и като цяло не растат.

Някой ще каже: Ама нашата църква расте. Това не е достатъчно. И когато започнем да растем по-бързо аз ще кажа същото – Как можем да растем още по-бързо? Как можем да достигаме до още повече хора? Защото Бог чрез анагела си ни казва в Откровение точно това – *Трябва още да говорим.*

Но мисля, че трябва да продължим и по-нататък. Не е достатъчно само да доведем хората в църква. Не е достатъчно само да ги поканим на рождествен концерт. Не е достатъчно те дори да се включат в концерта или да посещават църква. Това са само средства, а целта е не да станат членове на някаква организация, а да познаят Христос.

Едно от нещата които като църква и като отделни хора трябва ежедневно да се питаме е как да направим най-добре това, което е по нашите сили? Как можем да променим службите ако се налага? Как можем да се променим самите ние? Можем ли да отделим средства специално за достигане на нови хора? Защото други отделят средства, за да можем да го правим. Други са плащали, за да можем ние днес да имаме тази църковна сграда. Други са плащали, за обучението на по-голямата част от нашите проповедници. Други плащат, за да мога аз да следвам богословие.

Кийт Грийн е едно от емблематичните християнски имена за 20 век. Обещаващ музикант и композитор той едновременно е посветен християнин, който започва служение в Лос Анжелис като купува една къща и наема още 5, в които настанява проститутки, наркомани и бездомни хора. Грийн умира на 29 години заедно с двете си деца в самолетна катастрофа. Една от песните, които оставя след себе си носи послание актуално и за нас:

Do you see, do you see
All the people sinking down
Don't you care, don't you care
Are you gonna let them drown

How can you be so numb
Not to care if they come
You close your eyes
And pretend the job's done

"Oh bless me Lord, bless me Lord"
You know it's all I ever hear
No one aches, no one hurts
No one even sheds one tear

But He cries, He weeps, He bleeds
And He cares for your needs
And you just lay back
And keep soaking it in,
Oh, can't you see it's such a sin?

Cause He brings people to your door,
And you turn them away
As you smile and say,
"God bless you, be at peace"
And all heaven just weeps
Cause Jesus came to your door
You've left him out on the streets

Open up open up
And give yourself away
You see the need, you hear the cries
So how can you delay

God's calling and you're the one
But like Jonah you run
He's told you to speak
But you keep holding it in,
Oh can't you see it's such a sin?

The world is sleeping in the dark
That the church just can't fight
Cause it's asleep in the light
How can you be so dead
When you've been so well fed
Jesus rose from the grave
And you, you can't even get out of bed

Oh, Jesus rose from the dead
Come on, get out of your bed

How can you be so numb
Not to care if they come
You close your eyes
And pretend the job's done
You close your eyes
And pretend the job's done

Don't close your eyes
Don't pretend the jobs done
Come away, come away, come away with Me my love,
Come away, from this mess, come away with Me, my love.

Вярвам, че живеем в едно изключително важно време – време, в което хората загубиха своя атеизъм, но в същото време не чуват ясно и подплатено с дела християнско послание. Наша е задачата да направим това. Ние сме единствените, които могат да достигнат до това поколение. Нека да свършим работата, която Господ ни е поверил и към която ни призовава Откровение.